

Leena-Maija Härmä

Neljä pientä satua

Kurre

Pieni linnunpoika

Kotitonttu Hipsu

Arton joulu

*Kirja haluan osoittaa lapsilleni ja lasten lapsilleni
Kiitos alakoulukaverilleni Eeva-Marialle.*

Neljä pientä satua
© Leena-Maija Härmä

Kuvittanut: Eeva-Maria Salo
Taitto: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta 2011

ISBN 978-952-235-266-8

Kurre

Pieni Kurre asui kuusenkolossa perheensä kanssa. Pieni Kurre-poika on aina hyvin iloinen ja riehakas, orava-äidin mielestä joskus aivan liiankin riehakas. Äiti joutui varoittelemaan Kurrea mistä milloinkin.

– Älä keiku tuolla tavalla kuusenoksalla, se voi katketa ja sinä putoat maahan. Mutta Kurre keikkui huolettomasti ja lauleskeli keikkuessaan.

Kurren perheen kuusi oli hyvin lähellä pihapiiriä. Usein Kurre katseli pää kallellaan, mitä ihmiset puuhasivat. Kurre näki usein pihalla pienen tytön ulkoilemassa. Kurre olisi tahtonut mennä tytön leikkeihin mukaan, mutta taas äiti-orava varoiteli.

– Ei ihmiset ole sinun leikkikavereita, vaan toiset pikkuoravat.

Pieni tyttö oli tapansa mukaan pihassa ja ajeli tukka hulmuten pienellä polkupyörällään pihaa ympäri. Kurresta oli mukava katsella tytön touhua.

Kurre hyppi oksalta toiselle ja seurasi tyttöä. Yhtäkkiä tyttö huomasi Kurren. Kurre aivan riehaantui ja lisäsi keikkumistaan. Tyttö nauroi Kurren keikkumiselle.

Siiten tapahtui se, mistä äiti oli varoittanut Kurrea monta monituista kertaa. Kurre putosi maahan, kun oli liian rohkea.

– Huui, huusi Kurre ennen kuin putosi.

Pieneen kypälään sattui kovasti. Kurre yritti ylös, mutta ei päässyt.

– Äitiii, Kurre huusi niin kovaa kuin jaksoi, mutta äiti oli niin kaukana, ettei kuullut. Mutta pieni tytön tyyppiä kuuli Kurren huudon. Hän kiipesi pyöränsä päältä pois.

Tyttö taapersi Kurren luokse ja lähestyi oravaa varovasti.

– Hei, sanoi tyttö. – Minun nimeni on Elisa. Onko sinua sattunut?

– On, vastasi Kurre. – Kypälään koskee, autatko sinä minua?

Elisa otti hellästi pienen orava-pojan syliinsä ja lähti kotia kohti.

– Äitii, huusi Elisa eteisessä.

– Äiti on täällä keittiössä. Tule tänne. Äiti oli ruuanlaittopuuhissa. – No, mutta, mistä sinä olet oravan syliisi saanut? Ja kuinka se on antanut ottaa kiinni? Varo, ettei se vaan pure sinua.

– Ei se pure. Tämä on ystäväni Kurre, joka on loukannut itsensä, vastasi Elisa.

– Näytähän, niin äitikin katsoo.

Kurrea vähän pelotti Elisan äiti, mutta äiti katsoi hellästi Kurrea ja niin se rauhoittui.

Kypälä oli tosiaan aivan turvoksissa.

– Nyt Elisa tehdään niin, että syöt jäätelöpuikon ja äiti syö toisen. Menen pakastimesta hakemaan.

Elisa ihmetteli, miten tässä nyt jäätelölle aletaan, kun orava on kipeä.

Äiti tuli pian takaisin ja niin he söivät jäätelöt.

– Tästä me saadaan hyvä lasta Kurren käpälään.

Äiti laittoi jäätelötikut molemmille puolille käpälää ja sideharsorullasta siteen niiden päälle.

– Nyt ystävälläsi on lasta jalassa ja käpälä paranee siitä vähitellen.

Hellästi he laittoivat Kurren sängylle.

– Elisa, nyt meidän täytyy löytää Kurren äiti. Se on varmasti huolissaan pikkuoravastaan.

– Eikö me voitaisi pitää Kurrea meillä? kysyi Elisa.

– Laitahan nyt saappaat jalkoihisi ja sitten mennään yhdessä. Äiti ottaa kaapista korin ja pyyhkeen pehmikkeeksi. Ja sitten lähdetään.

Elisa ei ollut yhtään ilahtunut äidin ehdotuksesta, sillä hän olisi halunnut pitää Kurren omanaan. Kiltisti hän kuitenkin totteli äitiä ja laittoi saappaat jalkaansa.

Äiti laittoi hellästi Kurren koppaan, jossa oli pehmeä pyyhe. Äiti laittoi sinne vielä pähkinöitä, jos vaikka Kurre olisi nälkäinen. Niin he lähtivät ulos.

Kurren äiti oli palannut käpyjenhakumatkaltaan ja huudellut Kurrea ja etsinyt sitä hermostuneesti häntä pystyssä, mutta mistään se ei ollut poikastaan löytänyt.

Orava-äiti oli jo aivan peloissaan. Minne poikanen oli joutunut? ”Kun ei vaan olisi mitään sattunut”, vaikeroi äiti ja huuteli Kurrea.

Pihan ylitettyään Elisa, äiti ja Kurre, joka kurkisteli kopasta, pääsivät metsään.

Kurren äiti säntäili sinne tänne, mutta samassa se huomasi metsään saapuneet Elisan, äidin ja äidin kädessä kopan, josta Kurre kurkisteli. Arkana orava-äiti lähestyi tulijoita.

– Älä pelkää, meillä on tässä kopassa pienokaisesi, sanoi äiti.

Orava-äiti lähestyi huojentuneena tulijoita. Orava-äiti kurkisteli koppaan ja silitti pienokaistaan.

– Siinähän sinä olet. Mitä on sattunut?

– Jalkaan sattui, vastasi Kurre ja jatkoi: – Mutta nyt se on hyvässä paketissa

– Voi, voi sinua kuritonta lasta. Miten sinä nyt kiipeät meidän pesäämme, joka on puussa?

Elisan äiti mietti hetken aikaa ja ehdotti orava-äidille:

– Jospa tehdään niin, että me Elisan kanssa hoidamme Kurren terveeksi. Sinä voit käydä meillä katsomassa pienokaistasi. Lupaamme pitää siitä hyvää huolta.

Orava-äiti hyppi hetken sinne tänne ja mietti tilannetta.

– Hyvä on. Tehdään niin, se sanoi.

Orava-äiti lähti saattamaan takaisin kolmikkoja.

– Tulen katsomaan, minne te menette, niin osaan tulla katsomaan Kurren toipumista.

Illalla, kun isä tuli töistä kotiin ja näki Kurren, hän ihmetteli:

– Kuinka te olette tuoneet oravan sisälle?

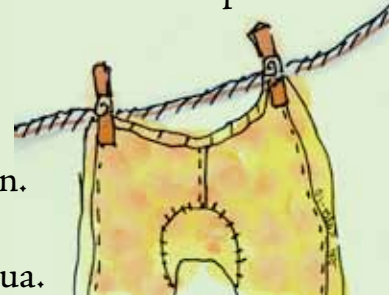
Tarkemmin katsottuaan hän huomasi loukkaantuneen kypälän.

– Isä, me hoidamme Kurren terveeksi, lupasi Elisa.

Niin päivät kuluivat ja pikkuhiljaa Kurren kypälä alkoi parantua.

Eräänä päivänä äiti sanoi:

– Nyt otetaan lasta pois jalasta ja katsotaan, joko sillä pystyy kunnolla hyppimään.

Ensin vähän varoen Kurre lähti liikkeelle, mutta käpälä oli kuin olikin parantunut.

Kurren äiti tuli samalla hetkellä taas käymään ja odotti rappusilla sisälle pääsyä, kuten oli tehnyt joka ikinen päivä käydessään katsomassa Kurren toipumista. Äiti kävi päästämässä orava-äidin sisälle.

Voi sitä riemua, joka vallitsi, kun Kurre hyppi sinne tänne. Meinasii siinä touhussa keittiön verhokin tippua, kun Kurre näytti taitojaan.

– Sinä saat nyt lähteä kotikuuseen, sanoi orava-äiti poikaselleen iloissaan. – Kiitos teille kovasti molemmille, kun hoiditte Kurrea noin hyvin.

– Kiitos, kiitos teimme sen mielellämme, vastasi äiti.

– Meidän tulee Kurrea ikävä. Sovitaanko niin, että Kurre voi tulla tänne käymään aina kun haluaa?

– Sovitaan niin minun puolestani. Se sopii oikein hyvin, vastasi orava-äiti.

Elisa ja äiti lähtivät saattamaan. Iloissaan Kurre näytti heti taitojaan ja hyppeli kuusenoksalta toiselle.

– Hieman varovaisuutta, ettei satu taasen haavereita, varoitteli äiti-orava.

Niin päivät kuluivat ja joka ikinen päivä Kurre kävi katsomassa auttajiaan ja aina sille oli varattu pähkinöitä.

Heistä tuli oikein hyvät ystävät. Usein Elisa ja Kurre leikkivät pihalla. Elisan iloinen nauru raikui, kun Kurre näytti hänelle taitojaan.

Pieni linnunpoika

Olipa kerran pieni linnunpoika, joka oli pudonnut pesästä. Se piipitti ja piipitti keskellä pihaa ja räpytteli vinhasti siipiään. Poikanen oli kuitenkin vielä pieni ja avuton eikä se osannut lentää. Lintu-äiti kaarteli poikasen yläpuolella edestakaisin ja liversi äänekkäästi. Lintu-äiti halusi auttaa poikastaan, mutta ei keksinyt siihen keinoa.

Räpyteltyään siipiään aikansa linnunpoika huomasi yrityksen turhaksi. Pieni linnunpoika istui nurmikolla surullisena eikä tiennyt minne olisi mennyt. Paikalle lensi varis. Se vaakkui ja vaakkui. ”Vääk, vääk”, se huusi kierrellessään linnunpojan yläpuolella. Lintuemo ajatteli, että nyt linnunpojan käy huonosti. Varis varmasti syö suihinsa pienen linnunpojan. Emo sirkutti yhä kuuluvammalla äänellä ja yritti hätistellä varista matkoihinsa, mutta ei onnistunut. Emolintu oli pieni variksen rinnalla, eikä varis pelännyt sitä.

Varis ei ollut emolintua huomaavinaan. Yhtäkkiä se kaarsi laajasti ja laskeutui pienen poikasen rinnalle. Äiti lintu peitti toisella siivellä silmänsä, niin uhkaavalta tilanne näytti. Varis hyppeli pienen linnunpojan ympärillä ja tutki tilannetta. Ei variksella ollut tarkoitus tehdä pahaa pienelle linnunpojalle, vaan auttaa sitä.

Yhtäkkiä se lensi matkoihinsa. ”Vääk, vääk”, se huusi mennessään.

Talossa, jonka pihassa pieni linnunpoika istui suruissaan, oli ikkuna auki. Varis lensi avonaisen ikkunan laudalle ja alkoi raakkua kuuluvasti. Perhe oli juuri heräämässä sunnuntaiaamuun. Isä heräsi ensimmäisenä, kun ikkunalta kuului ”vääk, vääk”.

Isä nousi sängynlaidalle istumaan ja hieraisi silmiään. Samalla myöskin perheen äiti ja pieni poika heräsivät.

– Mitä ihmettä, sanoi äiti. Mikä tuota lintua vaivaa? Aikooko se tulla sisälle?

Isä nousi ja hätisteli lintua pois.

– Menehän matkoihisi, sanoi isä. ”Vääk, vääk”, huuteli varis, eikä ollut tietävinään isän hätistelystä. Isä laittoi ikkunan kiinni. Perhe nousi ja lähti aamiaisen tekoon. Varis ei antanut periksi vaan vaakkui ikkunan takana. Varis seurasi minne perhe meni ja lensi keittiön ikkunan taakse ja yritti herättää huomiota.

Pienen pieni linnunpoika yritti edelleen ponnekkaasti päästä lentoon. Se ei kuitenkaan onnistunut. Äiti-lintu oli laskeutunut pienen poikasensa viereen ja sirkuteli hermostuneena ja hädissään.

Perhe teki yhdessä aamiaista. Isä keitti kahvia ja äiti puuroa. Pieni poika otti jakaran avuksi, että ylettyi ottamaan astioita kaapista ja alkoi kattaa pöytää. ”Vääk, vääk”, kuului ikkunan takaa.

– Isä, sanoi poika ja lähti samalla ikkunaan katselemaan variksen lentelyä.

– Isä, sanoi poika uudelleen. – Linnulla taitaa olla meille asiaa.

”Vääk, vääk, vääk, vääk”, varis kovensi ääntään.

– Hyvä on, hyvä on, isä tiuskaisi. – Minä lähden katsomaan mikä lintua vaivaa.